

**Kustodi: práce všeho druhu**  
Jak to vypadá v kabině českého týmu

**Fyzičku potřebuje i hračička**  
Michal Hamršíd dbá na kondici reprezentantů

**Ťoupal bral s veterány stříbro**  
Čeští hráči podleli až ve finále Rusku

STRANA 2

STRANA 2

STRANA 4

## Šampionát pro mě začíná už v srpnu

**Třikrát slavil Milan Hnilička zlato na mistrovství světa jako hráč, celkem se zúčastnil deseti turnajů. Teď zažívá bývalý brankář šampionát poprvé v roli funkcionáře. Jako asistent generálního manažera české reprezentace.**

**Jaký je rozdíl mezi šampionátem z pohledu hráče a funkcionáře?**

Rozdíl je naprosto markantní, jsou to dva zcela odlišné světy. Za tím, aby celý turnaj proběhl bez potíží a kluci měli vytvořené zázemí a mohli se soustředit jen na svůj výkon, stojí neskutečné množství práce.

**Takže je náročnější manažerská role?**

Ne, to se zase nedá říct, je to spíš jiný druh zodpovědnosti. Tak, jak se mění společnost, se mění i nároky na sport a sportovce. Za nás měl realizační tým osm nebo devět lidí, dnes máme sedmnáct. Znalost angličtiny je pro manažera naprosto zásadní. Co se hráčů týká, tak ti dnes mnohem víc než tehdy řeší stravu, různá speciální cvičení. Na ledě kluci musejí dodržovat mnohem víc systémových věcí, než to bylo za nás, videoporady jsou během repre akcí každodenní rutinou.

**Na druhou stranu jste asi neměli takové podmínky, jaké mají hráči dnes...**

Ano, zázemí, které dnes v reprezentaci vytváříme, je také úplně jiné. Hráči mají v podstatě stejné podmínky jako v NHL. Realizační tým pracuje na vysoce profesionální úrovni, kustodi jsou tu

pro ně čtyřicet hodin denně, všechny přípravy, které potřebují, mají k dispozici...

**Změnila se i komunikace s hráči?**

Ta se dnes také hodně řeší. Dřív to bylo tak, že trenér týden před koncem sezony zavolal, řekl: jedeš, nejedeš, a bylo to jasné. Nyní se komunikuje mnohem víc. Zabýváme se detaily, což je potřeba, protože hráči dnes reprezentaci vnímají trochu jinak, než tomu bylo za nás, a my na to musíme reagovat. Je potřeba respektovat situace ohledně hráčských kontraktů aj., ale my se snažíme v hráčích probudit respekt a zodpovědnost k národnímu týmu a k českým hokejovým fanouškům, tak jak ho měla takzvaná zlatá generace.

**Vnímali jste jako hráč, kolik práce stojí za tím, aby všechno hladce běželo?**

Absolutně ne. Hráči nemají šanci tohle vnímat. Ani by to vnímat neměli. My jsme tady proto, abychom jim vytvořili takové podmínky, aby se mohli soustředit jen na svou práci. Pro nás, bývalé hokejisty, kteří se teď na chodu reprezentace podílíme jako trenéři, manažeři či v jiných funkcích, je největší rozdíl v tom, že dřív jsme se starali o jedinou mašinku – o sebe. Teď se musíme starat o třicet jiných mašinek najednou.

### Milan Hnilička

- **Narozen** 25. června 1973 v Litoměřicích
- Než zamířil do nižších zámořských soutěží, **chytal za Kladno** (1989–1992)
- Před druhým odchodem za oceán hrál extraligu v Kladně (1995–1997) a ve Spartě (1997–1999)
- V NHL **nastupoval za Atlantu** (2000–2003, 117 zápasů), po dvou startech přidal v dresech New York Rangers (1999/2000) a Los Angeles (2003/2004)
- Po návratu do Česka působil v Liberci (2004–2009), s nímž **2x získal bronz**, a ve Spartě (2009/2010), v sezoně 2008/2009 pomohl k ruskému titulu Ufě
- Ve své sbírce má **zlatou olympijskou medaili z Nagana** (1998) a bronz z her v Turíně (2006)
- Nyní působí jako asistent generálního manažera české reprezentace a jako manažer rozvoje ledního hokeje ČSLH



**MILAN HNILIČKA** v době, kdy hájil branku české reprezentace.

Foto: ČSLH



Foto: ČSLH/Aleš Krec

**A všechny musí šlapat...**

Jsem zodpovědní i za jejich výkon, protože ve finále se každá akce hodnotí podle výsledku na ledě, a ne podle toho, jak byl zařízený hotel, doprava nebo pojištění kontraktů. Přitom když nepostoupíte do čtvrtfinále, tak to neznamená, že věci byly zařízené jinak, než když postoupíte a turnaj třeba celý vyhraje. Jsou zařízené naprosto stejně, ale sportovně to holt může dopadnout všelijak.

**Kdy pro vás osobně začala příprava na šampionát?**

Všechno se rozjíždí zhruba půl roku dopředu. Na každý turnaj si připravuju program od budičku, přes jídelníček, časy tréninků až po večerní snack. V srpnu mám navrženou a s trenérem odkomunikovanou celou sezonu včetně mistrovství světa. Pak se samozřejmě upravuje. Na samotném turnaji si (asistent) Jarda Špaček sedne s ostatními trenéry nad programem pro následující den, pak mi ho dává aktualizovaný a já ho obratem přešlám hráčům skrze týmový whatsappový chat.

**Vyhovíte třeba i požadavkům hráčů, když cítí, že si potřebují orazit, že by uvítali například neplánovaný den volna?**

To fungovalo vždycky, to je standardní. Hráči vědí, že když nějaké takové přání mají, tak za námi přijít můžou a trenéři to nějak vyhodnotí. V tom není problém. A troufnu si říct, že v tom je přínos nás, bývalých hokejistů, kteří jsme teď v realizačním týmu, že plno věcí vycítíme, ještě než s nimi sami kluci přijdou. Nejsme na druhém břehu úplně dlouho, takže máme k hráčům pořád blízko. Zároveň je pro nás důležité reagovat na současné trendy, nemůžeme všechno dělat tak, jak to bylo za nás. To prostě nejde, sport opravdu letí obrovským tempem dopředu a my musíme držet krok tak, jako jsme ho museli držet jako hráči. V tom je funkcionářina úplně stejná.

**Je pro vás víc stresující organizační příprava na nějakou akci, nebo spíš pak akce samotná?**

Tak v tom je další markantní rozdíl. Zatímco hráč přijede na turnaj a tam se soustředí, aby dělal svoji práci, já jsem v té akci namočený už čtyři měsíce předem. A když začne, tak ji mám vlastně vyřešenou a jen hlídám, jestli věci jdou tak, jak mají. I když ono nikdy nic neběží přesně podle plánu a je třeba reagovat na nepředvídatelné okolnosti. Pokud možno tak, aby si toho hráč ani nevšiml.

**Dokážete si vůbec turnaj typu mistrovství světa hokejové užít, nebo i tam převládá to, že musíte myslet na spoustu zařizování?**

Většinou si užiju právě až ten turnaj, když vím, že jsou všechny věci zařízené, a můžu se koukat na hokej. Je pravda, že jsem od přírody dost perfekcionista, takže se možná stresuju i víc, než bych musel. Ale co si budeme povídat, nedělám to za tak dlouho a chci, aby se jak hráči, tak trenéři cítili komfortně.

**Kde sedáváte s generálním manažerem Martinem Ručinským při zápasech? Sledujete je z VIP boxu, nebo jste raději „zašití“ někde stranou?**

Růča sedí v boxu, já odbíhám. Vždycky vidím jenom chvíli a už běžím do kabiny, protože se potřebuju přesvědčit, že všechno probíhá, jak má.

**A slavíte góly, nebo zachovávejte dekorum?**

Jasně že slavíme, v tom jsme hodně dobří. (smích) Nejsme přece z oceli, bez toho to ani nejde. Ta náplň práce, o které jsme se tady bavili, je tak trochu ta „nudnější“ část, kterou je potřeba udělat. Ale pak je tu ta sportovní část, kvůli které se to celé dělá a kde do hry vstupují emoce, bez kterých se nám, bývalým sportovcům, špatně žije.



# Život kustoda: tatranky i práce všeho druhu



**ČESKÁ KABINA**, hlavní pracoviště kustodů.



**KUSTODI** umějí špičkově nabrousit brusle i hvězdám.

**Práce všeho druhu, nemožné ihned, záruky na počkání. Takové by mohlo být heslo kustodů a masérů, kteří se starají o českou hokejovou reprezentaci.**

Vyprat dresy, usušit ribana a rukavice, připravit pití, nabrousit brusle, namasírovat, nakrájet ovoce, nachystat ručníky... To je jen zanedbatelná část výčtu činností, která je pro Zdeňka Šmída a Petra Ondráčka denním chlebem. „Té práce je dost,“ přikyvuje Šmíd. „Někdy se stane, že spíme třeba jen dvě hodiny a jdeme zase pracovat,“ konstatuje věčně, aniž si stěžuje.

Na nich je, aby v kabině všechno fungovalo, tak jak má. Aby cokoli hráči potřebují, bylo po ruce. A aby je žádný požadavek nezaskočil. „My jsme připraveni na všechno,“ směje se Šmíd.

Letošní šampionát ve Francii a Německu je už jeho sedmým, takže si může připadat jako rutinér. „Zato před mým prvním mistrovstvím v roce 2011 v Bratislavě jsem byl ze všeho pořádně vykulenej,“ vybavuje si muž, který k národnímu mužstvu přišel od hokejistů Plzně. „Byl jsem zvědavý, jak to kluci vezmou, přece jen byli zvyklí na jiný tým. Ale proběhlo to úplně v pohodě.“

Za léta u reprezentace jsou s Ondráčkem sehraní jako elitní formace na ledě. „Ten první rok jsem ještě pořádně nevěděl, co a jak, musel jsem si na všechno dávat větší pozor. Teď už se s Petrem doplňujeme, jsme na sebe zvyklí a víme, co má kdo a jak zabalit. Nemusíme chodit a kontrolovat jeden druhého, jestli všechno vzal a udělal,“ pochvaluje si Šmíd.

Přesto se i jim někdy přihodí, že se chybička vloudí. Tak jako předloni při cestě na turnaj do Švédska. „Zapomněl jsem vzít dres jednoho hráče,“ přizná. Jenže i tuhle horkou chvíli se povedlo zažehnat. „Naštěstí s sebou беру vždycky dva tři dresy bez jmenovky, kdyby se nějaký při zápase roztrhl nebo na něm byla krev. Takže dotyčný nastoupil v něm.“

Když se sečte všechno, co chystají na velkou akci, dostanou se zhruba ke dvěma tunám nákladu. Nesmí v něm chybět ani oblíbené tatranky.

„Těch bereme asi šest krabic. Léta praxe vás naučí, kolik je ideální počet,“ usměje se.



**ZDENĚK ŠMÍD**  
s maskotem českého týmu.

Foto: ČSLH/Aleš Krecl

„Kluci si ale vždycky zobnou jen tak na chuť, vědí, že nemůžou sníst pět tatranek najednou. Dají si i v průběhu zápasu, čokoládu, oříšky, sušené ovoce, to všechno máme nachystané a vezeme s sebou. Jen čerstvé ovoce nemusíme nikde shánět, to nám dodávají pořadatelé každý den,“ doplňuje kustod.

Hráči opouštějí šatnu většinou hodinu po skončení tréninku nebo zápasu, pro Šmída s Ondráčkem tím ale den nekončí. „My tam ještě tak dvě tři hodiny vždycky jsme. Někomu se něco rozbije, takže spravujeme, uklízíme, chystáme kabinu na další den,“ popisuje praxi Šmíd.

A volný den pro hokejisty ještě neznamená, že si i kustodi mohou dát nohy na stůl. „Většinou chce stejně někdo z kluků jít na stadion. Vyzkoušet si brusle, připravit si hokejku, něco opravit. Takže my jsme tam pořád,“ líčí.

Za dobu putování s reprezentací nenarazil nikde na nějaké nevyhovující podmínky pro svou práci. „Někde je malá kabina, přece jen těch věcí máme hodně. Ale nakonec se tam vždycky vejdem. My se fakt srovnáme se vším,“ směje se věčně dobře naladěný chlapík.

## I hračička musí mít sílu, říká kondiční trenér reprezentace

**Měl pořádně náročný úkol. Hráče, kteří se připojovali do přípravy národního týmu postupně a v různém stupni únavy, vyladit kondičně na vrchol sezony, tedy světový šampionát. „Nejtěžší období? Z mého hlediska spíš nejhezčí,“ směje se Michal Hamršmíd, jenž má v reprezentaci na starosti fyziku hráčů.**

Přípravné období na mistrovství světa bylo i pro něho tak trochu alchymii. Jinak musel přistupovat k hráčům, kterým skončila klubová sezona už v půlce března. A jinak k těm, kteří přibývali podle toho, jak jejich týmy vypadávaly z play-off. Zatímco někdo strávil s reprezentací měsíc a půl, další se přidali i třeba jen pár dní před startem šampionátu.

„S těmi, kdo s námi byli od zaháje-

ní přípravy, jsme v prvních třech týdnech mohli dělat i sílu. Od čtvrtého týdne už se začaly hrát zápasy, přijížděli kluci z play-off a to už se ke každému musí přistupovat opravdu individuálně,“ říká kondiční specialista. „Někdo přijel dobitý, měl toho hodně v nohách, jiný méně, to všechno se muselo zvážít.“

Jak ale tedy namíchat to správné zatížení pro třicet sportovců v různém stadiu únavy? „Hodně s nimi mluvím, protože kluci sami nejlépe znají své tělo. Je to pro mě jednodušší v tom, že jsou to špičkoví hráči a do reprezentace to dotáhli i proto, že vědí, jak se připravit, co potřebují. Řeknou si, na čem chtějí zapracovat, a já jsem tady proto, abych jim vyhověl a byl k dispozici,“ vysvětluje Hamršmíd.

Bývalý mistr světa v ultimátních zápasech MMA nachytá vždy šablonu, podle které by měla probíhat rozcvička nebo třeba posilovna po tréninku, ovšem její dodržení není dogma.

„Někdo se rozcvičuje dvacet, pětadvacet minut, někdo čtyřicet. Každému vyhovuje něco jiného,“ říká Hamršmíd. „Stejně to je o v posilovně. Zhruba osmdesát procent hráčů jede podle připravené šablony, ale někoho může něco táhnout, může být unavenější, tak ji upravíme. Nebo si chce naopak udělat něco navíc, tak si přidá. Já mu to nezakazuju, on se musí cítit dobře, a jestli mu to pomáhá, tak jedinečně dobře.“

Individuální přístup volí 37letý odborník i při předzápasové přípravě. „Jsou kluci, kteří jsou zvyklí si udělat posilovnu i v den utkání. Třeba jen krátkou, deset minut, dvě tři opakování, a pak se na ledě cítí líp. A jiní sáhnou na činku naposledy den před zápasem,“ prozrazuje Hamršmíd.

V reprezentaci se nesetkal s nikým, komu by práce v posilovně dvakrát nevoněla. Spíš naopak. „Někdy jsem jim musel dát spíš míň cvičení, protože kluci byli nažhavení, jak bojovali o mistrovství světa. Hlavně ti mladší by chtěli pracovat pořád,“ říká a připomíná, že někdy je dobré se řídit moudrem, podle něhož méně může znamenat více. „Nesmíme zapomínat, že jejich hlavní profesí je led. Jsou to hokejisti, ne kulturisti. Tohle je spíš doplňková fáze, i když taky hrozně důležitá.“

Na druhou stranu už je podle něho dávno pryč doba, kdy si na nejvyšší úrovni vystačil hokejista jen se šikovnými rukama. „Dnes už jsou všechny týmy kondičně nabušené. A když vy nebudete, tak vás přejedou. I hračička musí umět předvést klíčovou akci třeba v 55. minutě, musí na ni mít sílu. A pokud nebude stíhat kondičně, tak ji v dnešním hokeji nepředvede,“ má jasno kondiční trenér české reprezentace.

**„Někdy jsem jim musel dát spíš míň cvičení, protože kluci byli nažhavení, jak bojovali o mistrovství světa.“**

## AKTUALITY



### Status Akademie ČSLH získaly další dva kluby

HC Motor České Budějovice a HC Škoda Plzeň jsou dalšími dvěma kluby, které se mohou pyšnit statusem Akademie Českého svazu ledního hokeje. Výkonový výbor ČSLH jim tuto licenci udělil poté, co splnily všechny požadované podmínky, mezi které patří například nadstandardní sportovní a materiální zabezpečení tréninkového procesu, zajištění materiálního vybavení pro hráče, spolupráce se školou, ubytovacím a stravovacím zařízením nebo odpovídající mezinárodní program. Oba kluby, které dosud měly status adepta Akademie ČSLH, pracovaly v souladu s uvedenými požadavky již v sezoně 2016/17.

Celkem vlastní status Akademie ČSLH šestnáct klubů (již dříve ho získali Bílí Tygři Liberec, HC Energie Karlovy Vary, HC Dynamo Pardubice, HC Sparta Praha, HC Vítkovice Ridera, Piráti Chomutov, HC Dukla Jihlava, HC Kometa Brno, HC Verva Litvínov, HC Slavia Praha, HC PSG Zlín, HC Oceláři Třinec, Mountfield HK a BK Mladá Boleslav).

### Augusta dostal ocenění in memoriam

Člen Síně slávy českého hokeje Josef Augusta získal in memoriam od Českého klubu fair play hlavní cenu. Klub tak ocenil celoživotní férový

postoj úspěšného hráče a později trenéra, jenž v únoru po delší těžké nemoci zemřel ve věku 70 let. Vyznamenání převzali při slavnostním večeru jeho vnuci.

„Josef Augusta patřil k méně nápadným, ale velmi pracovitým a svým výkonem pro tým nepostradatelným hráčům. Bývalí kolegové oceňovali jeho bojovnost a férovost,“ uvedla Květa Pecková, předsedkyně Českého klubu fair play.

Augusta působil jako hráč v Dukle Jihlava, se kterou vybojoval osmkrát mistrovský titul, další pak přidal na její lavičce jako kouč. „A co se mu nepodařilo jako hráči, dokázal na pozici trenéra národní reprezentace – třikrát po sobě přivezl s týmem zlatoto z mistrovství světa,“ připomněla Pecková.

„K hokeji vedl jak svého syna Patrika, tak i své vnuky. Z jejich slov vyplývá, že pro ně byl velkým vzorem. Je velká škoda, že se Josef Augusta předání ceny nedožil. Zemřel pouhých pár dní poté,

kdy jsme o letošních oceněných rozhodli,“ doplnila předsedkyně Českého klubu fair play.

### Nejmladší reprezentantky prohrály až ve finále

Český ženský hokej by mohl mít o budoucnost postaráno. Velmi dobře si totiž vedou členky nejmladšího reprezentačního výběru, na Evropském poháru v Budapešti obsadily české hráčky do 15 let druhé místo.

Svěřenkyňe trenéra Pavla Zuziaka vyhrály ve skupině všechny tři duely, v nichž ani jednu neinkasovaly, a zdolaly postupně 5:0 Švýcarsko, 1:0 Finsko a 6:0 Slovensko. Až ve finále nestačily na dívky z Ruska, jimž po tuhém boji podlehly těsně 1:2. Nejlepší střelkyně českého družstva byla Kالتounková, která si připsala čtyři branky, třikrát se trefila Mlýnková.

# Škoda Cup vyhráli mladíci z Olomouckého kraje



Foto: ČSLH/Aleš Krejčí

**Triumfem mladých hokejistů Olomouckého kraje skončil třetí ročník Škoda Hockey Cupu, který byl tentokrát určený pro hráče ročníku narození 2003 a je součástí svazového projektu Výchova talentované mládeže.**

Borci z Hané ve finále porazili 4:3 po samostatných nájezdech výběr Ústeckého kraje, přestože prohrávali už 0:3. V závěrečné třetině se

však blýskl přerovský útočník Martin Ryšavý, jenž hatrickem během sedmi minut vyrovnal.

Ceny vítězům duelu, který se hrál v Chomutově před přípravným střetnutím českého národního týmu s Norskem, předali bývalí úspěšní reprezentanti Václav Prospal a Milan Hnilička.

„Výsledky turnajů krajských výběrů, které probíhaly celou sezonu, se započítávaly do ta-

bulky a první dva celky si to pak rozdaly o absolutního vítěze,“ vysvětluje Bedřich Ščerban, šéf projektu Výchova talentované mládeže, jak se do superfinále dostaly právě celky Ústeckého a Olomouckého kraje.

Kluci ze severu Čech si zahráli o trofej i minulý rok, triumfu ve Škoda Hockey Cupu se však znovu nedočkali. Trofej totiž po předchozích výhrách Moravskoslezského kraje a Jiho-

moravského kraje putovala opět do východní části republiky.

**FINÁLE: Ústecký kraj – Olomoucký kraj 3:4** po nájezdech (0:0, 3:0, 0:3 – 0:0).

**Branky a nahrávky:** 24. Spudich (Weis), 37. Svoboda (Příhoda, Pöschl), 40. Skuhrovec (Dej, Kadár) – 41. Ryšavý, 42. Ryšavý (Svozil), 47. Ryšavý (Kuncek), rozhodující nájezd Ryšavý.

## KOMENTÁŘ



Bedřich Ščerban  
vedoucí projektu VTM

# Projekt VTM dostal další kvalitativní stupeň

**Projekt Výchovy talentované mládeže má za sebou druhý ročník fungování. Proběhl absolutně bez problémů, bez zádrhelů a nemuseli jsme řešit žádné potíže.**

Reakce ať už od rodičů, klubů nebo od krajů byly jednoznačně pozitivní. V průběhu sezony se do podpory projektu zapojovaly další krajské samosprávy. Jsem moc rád, že také ony ho hodnotí jako přínosný a že nám s nimi i ekonomicky pomohly, protože to je finančně hodně náročné.

V právě skončeném ročníku došlo k navýšení počtu turnajů, v nichž se střetávají jednotlivé kraj-

ské výběry, celkem se jich uskutečnilo dvaapadesát. Trenéři jsou s nimi i s kempy maximálně spokojeni a projekt chválí. Vidí, že díky tomu, že jsou tam kvalitnější hráči, mají tréninky a následně zápasů úplně jinou úroveň.

Novinkou bylo, že jsme udělali ještě tři jakési supervýběry podle regionů (Západ, Střed, Východ). Každý krajský výběr do nich dodal tři čtyři nejlepší hráče. A tyto tři nadkrajové týmy se utkaly mezi sebou na dalších dvou turnajích. Zpětná vazba byla znovu jen v superlativech, level byl zase ještě o něco výš. Na pomyslnou pyramidu jsme přidali další kvalitativní stupeň, což bylo parádní.

Mám radost, že jsou na turnajích vidět opravdu šikovní kluci, že projekt VTM nese ovoce. Pokud se budeme bavit konkrétně, tak třeba jihlavský brankář Jakub Škarek nebo útočník Komety Martin Nečas jsou v podstatě prvními hráči, kteří jim prošli a nyní se už prosazují v dospělém hokeji.

Oni jsou představiteli první generace, která zažila celý olympijský, tedy čtyřletý cyklus projektu. Na Vysočině jsme ho rozjeli už před šesti lety jako samostatný projekt a po jeho vyhodnocení svaz projevil zájem o celorepublikové rozšíření. Teď tedy máme úspěšně za sebou polovinu druhého cyklu.



# Ťoupala baví veteráni i dohled nad mladíky

**Profesionální kariéru ukončil před šestnácti lety, hokejem má však Radek Ťoupala dny napěchované dál. A to i jako hráč – v dubnu získal stříbro ve Světové veteránské lize.**

Na druhém místě skončili Češi při neoficiálním mistrovství světa bývalých vynikajících hráčů i před rokem v Rusku. „Loni měla akce velký úspěch, na boj o zlato přišlo dvanáct tisíc fanoušků. Proto panovala trochu nejistota, jak to bude vypadat v Německu, ale byl jsem velmi mile překvapen. Zimák byl zaplněný a finále mělo zase vynikající atmosféru,“ vrací se Ťoupala ke klání, které hostil německý Straubing.

Češi v semifinále přemohli 7:2 Švédy, kteří bažili po odvetě za loňské vyřazení ve stejné fázi soutěže, ovšem ve finále se tým trenéra Jana Havla znovu musel sklonit před Ruskem. „Pro nás to bylo maximum možného. Rusové měli v kádru spoustu hvězd a ty udělaly všechno pro to, aby výhru urvaly,“ popisuje útočník prohru 4:6.

Všem, kteří se na špičkový turnaj veteránů dívají poněkud s despektem, by bronzový medailista z olympiády v Albertville doporučil, aby některý zápas zhlédli.

„Já to cítím i v Českých Budějovicích, že ho někteří hráči z naší party, se kterými chodím jednou týdně hrát, berou s nadsázkou. Přitom si nedovedou představit, o co přicházejí. Úroveň je velice slušná, nastupují hráči, kteří končili poměrně nedávno, udržují se ve výborné kondici a hokejové umění se většinou nezapomíná,“ vypočítává Ťoupala.

Vyrovnanost zápasů pak každého nutí, aby ze sebe vymáčkl maximum. „Když vidíte Larionova, jak lítá nahoru dolů, jak dobrušuje hráče... Tihle borci v sobě vždycky měli touhu vyhrávat a ta chuť se neztrácí,“ přibližuje souboje s Pavlem Burem, Vjačeslavem Fetisovem či Alexejem Kasatonovem.

## HORKÉ CHVILKY NA LETIŠTI

Veteránským šampionátem ovšem Ťoupalovi hokejové povinnosti neskončily. Hned vzápětí odjel do Ruska s reprezentačním týmem do 17 let, u něhož působí jako manažer. „Tě práce si moc vážím a ohromně mě baví,“ říká Ťoupala, i když sám ví, že leckdy jde o činnost, která není na první pohled vidět.

„Žijete o měsíc napřed, aby všechno klaplo. Soustředění, turnaje, pak se změní hráči a musíte na poslední chvíli zařizovat nová víza... Největší úspěch je, když po akci nikdo nic neříká. To totiž znamená, že se nic nestalo a všechno bylo v pořádku,“ směje se.



Foto: ČSHL

**O VETERÁNSKÉ STŘÍBRNO** se v Německu kromě Radka Ťoupala zasloužili Martin Altrichter, Marcel Kučera, František Kučera, Martin Maškarinec, Petr Tatiček, Jiří Malinský, Jaromír Látal, Jiří Vykoukal, Josef Řezníček, Filip Turek, Viktor Ujčík, Richard Žemlička, David Pospíšil, Tomáš Kucharčík, Petr Kořínek, Jiří Krásný, Zdeněk Eichenmann, Jan Peterek a Josef Beránek.

Leckdy však musí řešit nečekané problémy. „Někdy sháníte i čerstvý chleba, když na hotelu při snídani chybí, hodně starostí bývá s dopravou. Při cestě na Turnaj pěti zemí v Dallasu jsme už v Amsterdamu věděli, že nám uletí spoj z Minnesoty. Takže jsem ve spolupráci s leteckou společností hledal řešení a museli jsme letět z Minnesoty zpět přes celou Ameriku do Atlanty a potom opět přes USA do Dallasu. Při zpáteční cestě nám sdělili už v Dallasu, že v Minnesotě nepřestoupíme včas, máme si připravit trojice a budou nás postupně posílat přes velká letiště dva dny do Evropy, protože pro třicet osob nemají v jednom letadle místo... Bylo to dramatické, protože jsme samozřejmě nemohli pustit šestnáctileté kluky samotné. Nakonec jsem dokázal zajistit, že na nás v Minnesotě čekalo letadlo několik hodin,“ vybavuje si perné chvíle.

## U MLÁDEŽE VIDÍ VÝSLEDKY

Ani funkcí u týmu do 17 let však výčet jeho hokejových aktivit nekončí. Zároveň je totiž vedoucím regionálním trenérem Českého svazu ledního hokeje. „Jde o to, aby sportovní úsek svazu stanovil cíle a priority, které chce, aby trenéři zavedli a mladé hokejisty učili. A naším úkolem je, aby se přenesly do regionů,“ popisuje práci Ťoupala.

„Musím říct, že mě těší, že už jsou vidět konkrétní výsledky. Před nějakou dobou jsme v určitých činnostech zaostávali, třeba v technice bruslení, dnes už na úrovni mládežnických reprezentací není vidět žádný rozdíl,“ pochvaluje si.

Líbí se mu, že u trenérů mládeže cítí hlad po vzdělávání. „Chtějí se učit, znají ty nejnovější trendy. Samozřejmě jsou někdy limitováni počtem dětí nebo časem, proto ohromně prospívá i svazový projekt, který platí už 74 trenérů přímo v menších klubech a na kvalitě tréninkového procesu se to projevuje.“ Tím ale pořád ještě není výčet jeho hokejové práce u konce. Působí

totiž i jako místopředseda jihočeského krajského výkonného výboru. „Zabývám se hlavně mládežnickými regionálními výběry v rámci programu Výchovy talentované mládeže, což si myslím, že je zase moje parketa, protože ty děti v našem regionu znám,“ objasňuje.

Ač si vyzkoušel i trenérinu v extralize, podobné ambice nemá, což platí také o funkcionářině. „Hokej je hodně náročný na čas a já mám ještě svoji práci. Manažerská a kontrolní činnost mi úplně vyhovuje a je tak akorát, co jsem schopen zvládnout,“ vysvětluje Ťoupala, jenž zároveň úspěšně podniká. „Práci mám flexibilní, takže se to dá. Nemusím být v developerské firmě každý den a jednáni se dají naplánovat dopředu. Díky tomu se to dá s hokejovými aktivitami skloubit,“ říká.



## Radek Ťoupala

- **Narozen** 16. srpna 1966 v Písku
- S výjimkou vojny v Dukle Trenčín (1990/1991, **vítěz kanadského bodování** československé ligy) strávil celou tuzemskou kariéru v Českých Budějovicích s nimiž v sezoně 1994/1995 vybojoval bronz
- V zahraničí působil ve finské Hämeenlinně, německém Rosenheimu a rakouském Kapfenbergu
- Zahrál si na **olympiádě v Albertville** (1992, bronz) a v Lillehammeru (1994, 5. místo) a mistrovstvích světa ve Finsku (1991, bronz) a Německu (1993, 6. místo)
- Je členem **Klubu hokejových střelců**, kariéru ukončil v roce 2001

## Hokejový kvíz

1 **Kdo jsou maskoti letošního mistrovství světa v ledním hokeji?**

- kohout Albert a pes René
- mušketýr Victor a záchranář Rudi
- Asterix a Obelix

2 **V čem nastoupila česká reprezentace v přípravě proti Švédům na Carlson Hockey Games v Českých Budějovicích?**

- v replikách svetrů mistrů světa z roku 1947
- v replikách svetrů mistrů světa z roku 1949
- v replikách dresů mistrů světa z roku 1972

3 **Které místo obsadili Češi ve finálovém turnaji letošní Světové hokejové veteránské ligy?**

- první
- druhé
- třetí

4 **Kdo vyhrál letošní ročník české sledge hokejové ligy?**

- Pardubice
- Zlín
- Sparta

5 **Které dva kluby se letos podělily o mistrovské tituly v mládežnických kategoriích?**

- Brno a Litvínov
- Třinec a Liberec
- Plzeň a Sparta

6 **Kdo získal zlatou medaili na letošním mistrovství světa žen?**

- USA
- Kanada
- Finsko

Správné odpovědi: 1c, 2a, 3b, 4b, 5c, 6a